ԱՂԵՔՍԱՆԴՐ ՓՈՒՇԿԻՆ

ԲՈՆԱՊԱՐՏՆ ՈՒ ՍԵՒԼԵՌՆՑԻՔ

«Սևլեռնցիք ինչպէս են մարդ».
Հարցաքննեց մեծ Բոնապարտ.
«Պտոյգ է որ ազգ մ'են չար, հրպարտ,
«Մեր զօրքին վրայ ժըպտին հանդարտ»։

«Պիտի զըղջան անըզգամներ։
«Դէ՛հ, կոչեցէք՝ ծեր, տանուտէր,
«Բերեն ամեն հրացան, սուսեր,
«Եւ վար դընեն ոտքիս մօտեր»։

— Ահա կու գան զօրք հետևակ,
Հրանօթներով մեծ, հարիւրեակ,
Մամլիւկներու[1] վաշտ մ'ալ մեծկակ,
Ու պղընձազգեստ[2] զօրքն ահազդակ։

Ցանձնըւելու մեք չեմք սովոր.
Սևլեռնցի եմք մեք՝ չէ՞ որ.
Դէմ այն զօրքին՝ հեծեալ, ոտուոր՝
Տամք (խոր) փոսեր, քար (բիւրաւոր)։

Մեք նըստած եմք մեր բայոցներ.
Թող գան հիւրերն անհրաւէր։...
Ահա նոքա գան լեռն ի վեր,
Սրփռելով շուրջ մահ ու աւեր։

Ղեղկեկ համբով ժայռերու տակ
Գան։ — Ի՞նչ չըփոթ է ի ջոկատ։ —
Գըլխնուն վերև՝ շարք՝ մ'անընդհատ՝
Տեսան կարմիր գըլխարկներ շատ։

— «Կեցէ՛ք։ Պարսկէ՞։ Մեզմէ մէն մի՝
«Թող գլորէ մի Սևլեռնցի։...
«Թըշնամին գուցէ խընդրած չունի,
«Դէ՛հ, չըխնայէ՛ք դուք ոչ ոքի»։ —

Շոյտ որոտաց հազար հրացան.
Փայտերէն խոյրք ինկան ցիր-ցան։
Մեկք գետնամածք հոն, պիչք ի նշան՝
Թրփելու տակ. զորձի անցան։

Գաղղիացւոց՝ ի պատասխան՝
Համազարկներ տուին։ Զարմացան։
«Ի՞նչ այս» — ըսին — (Ուսկից այս ձայն.)
«Արձագանգ է...»։ Ո՛չ. այլ է բան։

Գընդապետնին թաւալեցաւ,
Հարիւր քսան զօրք գնացին գըրաւ.
Իրար անցաւ գունդն ամբողջ. («Դա՛ւ»
Գոչեց), փախաւ ի դաշտ ու անձաւ։

Եւ այն օրէն Գաղղիացիք
Կ'ատեն մեր այս ազատ տեղիք.
Եւ չիկնին երբ լինին դէպք իրք՝
Ու նըշմարեն մեր խոյր կարմրիկ։
«Արևմտեան Սլաւներու երգեր»էն. Ռուս բնագրէ

Թրգմ. Հ. Դիոն. Վ. Գաղլամեան

1. Մամլիւկ՝ Եգիպտական զօրք Նապոլէոն Բոնապարտի բանակին մէջ։

2. Պղընձազգեստ զօրք՝ «Կիրասիր» ըսուածները։

digitised by A.R.A.R.@